

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 44/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. F. K., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. L., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 113/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2006 doručená sťažnosť JUDr. F. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 113/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ podal 17. septembra 1999 na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal od odporcu C., spol. s r. o., B.,

zaplatenia 19 232,50 Sk s prísl. Súčasne bol podaný aj návrh na vydanie predbežného opatrenia. Okresný súd návrh na vydanie predbežného opatrenia 9. novembra 1999 zamietol. Platobný rozkaz bol vo veci vydaný 19. apríla 2000 pod sp. zn. 22 C 113/99. Proti platobnému rozkazu podal odporca odpor, preto rozhodoval vo veci okresný súd prvýkrát rozsudkom zo 17. septembra 2003 č. k. 22 C 113/99-77. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie sťažovateľ, v dôsledku ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 22. júna 2004 č. k. 7 Co 257/03–88 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom z 9. novembra 2005 č. k. 22 C 113/99-145 sťažovateľovi priznal z titulu zľavy z ceny zájazdu 18 271 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne odo dňa 11. júla 1999 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 768 Sk z titulu náhrady trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa postup okresného súdu sa vyznačuje zbytočnými priet'ahmi v konaní, a to napriek tomu, že využil aj dostupné prostriedky nápravy vo veci, keďže podal aj sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní. Napriek tomu konanie trvá už viac ako 6,5 roka, pričom okresný súd prvýkrát meritórne rozhodol po 4 rokoch od podania návrhu. *„Zdlhavosť konania predĺžila a predlžuje podľa sťažovateľa jeho stav právnej neistoty do tej miery, že sa jeho právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym.“*

Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo JUDr. F. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu v Bratislave I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 113/99 porušené bolo.

2. JUDr. F. K. priznáva finančné zadosťučinenie 50 000,- Sk, ktoré mu je Okresný súd v Bratislave I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. JUDr. F. K. priznáva náhradu trov konania 5 788,- Sk, ktoré je Okresný súd v Bratislave I povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. L., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 113/99 dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa zistenia ústavného súdu v napadnutom konaní vydal okresný súd meritórne rozhodnutie, a to rozsudok č. k. 22 C 113/99-145 9. novembra 2005, ktoré v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 22 C 113/99-155 z 28. decembra 2005 nadobudlo právoplatnosť okrem výroku o trovách konania 31. januára 2006. Proti výroku o trovách konania podal sťažovateľ odvolanie.

1. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovateľ v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 8. februára 2006, namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 113/99. Z uvedených zistení však jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie označeného základného práva sťažovateľa v merite veci v napadnutom konaní už netrvalo, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Pokiaľ sťažovateľ porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy namieta tým, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti trovám napadnutého konania, je treba pripomenúť, že sťažovateľ predmetné odvolanie podal 19. decembra 2005, a preto podľa názoru ústavného súdu postup okresného súdu v tejto časti napadnutého konania nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. S ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie tohto základného práva sťažovateľa, preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2006